

de v.z.w. deSingel en de daarmee gepaard gaande loskoppeling van het Conservatorium (Ministerie van Onderwijs maakt deze optie mogelijk).

Vanaf het seizoen '83-'84 werd er gestart met een eigen muziekprogrammatie, een seizoen later werden dans en theater aan het pakket toegevoegd. De criteria: "kwaliteit, aandacht voor nieuwe tendenzen en voor namen die buiten het routinecircuit vallen." (Beleidsnota '85-'86).

Op de persconferentie voor het seizoen '86-'87 breekt Leysen een lans voor grootschalige (= prestigieuze?) producties: "(...) hiermee willen we ingaan tegen een tendens naar kleinschaligheid, een tendens die door de economische crisis én door het beleid van de laatste jaren enorm versterkt wordt. (...) Wat mij stoort is dat kleinschaligheid bij wijze van spreken opgedrongen wordt." Dit pleidooi voor grootschaligheid en prestige mag niet begrepen mag worden als een elitaire reflex. Het kadert in Leysens maatschappelijke visie op de verantwoordelijkheid van de overheid t.o.v. de kunstenaar, i.c. de theatermaker. Het is de taak van de overheid de bevolking zodanig te sensibiliseren dat er een klimaat ontstaat waarin de kunst c.q. het theater maatschappelijk 'aanvaardbaar' wordt, d.w.z. niet langer beschouwd wordt als overbodige franje voor een elite.

Stilaan groeit ook in deSingel de behoefte de band met de bezoekende artiesten nauwer aan te halen. Dat begon in het seizoen '86-'87 op bescheiden schaal met een co-productie van het Antwerpse kindertheater Froe Froe. In '87-'88 wordt De Tijd als huisgezelschap geafficheerd, later ook Blauwe Maandagcompagnie, maar dit samenwerkingsverband wordt al spoedig opgezegd. Naast geloven in kunnen, bestaat de samenwerking voornamelijk uit logistieke en infrastructurele steun. Voor andere artiesten, zoals bijvoorbeeld Jean-Claude Gallota, betekent het dat deSingel een vast platform wordt dat de artiest in zijn ontwikkeling volgt.

In de beleidsintentie heet het dat deSingel tegen 1990 "het eerste volwaardig internationaal kunstencentrum in Vlaanderen" moet worden met de nadruk op de receptieve functie van het huis. Co-financieren, nationaal en internationaal, hoort er wel bij "met gezelschappen die eigenlijk ook zonder ons zouden verder kunnen."

De laboratoriumfunctie moet volgens Leysen vervuld worden door de

'werkplaatsen'. Bij het begin van de jaren '80 werd wel even met de gedachte gespeeld zelf een dergelijke functie op te nemen, maar deSingel lijkt niet meteen de meest geschikte plaats voor debutanten; in principe is alles mogelijk maar in de praktijk blijkt de kwaliteitsdrempel vaak te hoog.

Talent voor het van de bomen valt

In december 1982 wordt in het majestueuze pand aan de Sint-Pietersnieuwstraat te Gent gestart met als doelstelling: "in een specifiek architecturaal kader met een klein team van gespecialiseerde medewerkers optimale kansen bieden aan hedendaagse kunstontwikkelingen", aldus Erik Temmerman, algemeen directeur. Van hieruit doet Vooruit zowel aan receptieve programmatie, actieve produktiepolitiek als omkaderende activiteiten, waarbij op de drie vlakken zowel Vlaamse als internationale kunstenaars aan bod komen. De artistieke optie is dubbel, zegt Temmerman,

maar moet hetzelfde kenmerk dragen: vernieuwing. Enerzijds staat Vooruit open voor de boeiende vernieuwende decreetgezelschappen, anderzijds zijn er de groepen en kunstenaars die buiten de decretale structuur om, nieuwe ontwikkelingen tonen. Door de ruime infrastructuur, die liefst optimaal benut moet worden, kan en moet Vooruit zich onderscheiden van de kleinere centra, van Nieuwpoorttheater in de eerste plaats.

Wat de internationale scène betreft, wil Vooruit vooral de nog niet volledig volgroeide gezelschappen ontvangen; Vlaanderen is te klein om twee Singels te hebben. Een produktiedwang voelt Temmerman niet. In 1987 is men zeer voorzichtig begonnen met eigen producties à rato van plusminus 2 producties per jaar met o.a. Arne Sierens, Johan de Boose, Mia Grijp en Dirk Roofthoof. Later volgden een aantal muziekproducties.

Het grote probleem met Vooruit, zegt Temmerman, is het onduidelijke profiel. Vooruit beweegt zich ergens

Gamesroom, Massin, Verdin, Vermeersch (Vooruit, 1988)
Foto Herman Selleslags

